

Adélo, Aleno, Báro, Eliško, Gábino, Girgino, Jano, Karolínó, Kristino, Lenko, Lucko, Marie, Martino, Petro, Radko, Terezo, Vendulo, Veroniko, Aleši, Filipe, Lukáši, Marku, Martine, Michalové, Richarde, Tomáši – tedy celá vážená „moje“ 4. LA!

Psali jste mi slohovky a také články pro noviny více než 3 roky – a musím říct, že (až na výjimky jako třeba *výklad*) jsem to všechno rád četl. A tak bychom si mohli pro jednou vyměnit role... a já napíšu Vám. Jsou věci, o kterých se nedá moc snadno mluvit (resp. já to *neumím*), je třeba si vše dobře rozmyslet; a znáte mě, že já na nějaké připravené projevy čtené z papíru moc nejsem... Dnes jsem se Vám něco podobného snažil tak nějak *mezi řečí* sdělit, ale jednoduše mi to nejde.

Za několik týdnů skončí naše společná cesta střední školou a brzo se budeme loučit... jenže já loučení nenávidím, je ho v životě nějak moc a často po něm už nic nového nepřichází. Možná je třeba s tím *něco* udělat. Ještě máme před sebou několik desítek hodin (za sebou ale už více než 550!), poté maturitu a Vy pak už sami všechny ty vysoké školy, na které se hlásíte a na které se určitě dostanete, protože *na to máte*. Nebojte se, není čeho. Nebojte se, protože *dobré věci se dobrým lidem nevyhýbají*, naopak obojí patří k sobě.

Snad Vám naše cesta také něco dobrého dala, snad nebyla zbytečná – rozhodně tím *dobrym* nemyslím jen nějakou mluvnici, literaturu nebo data a události z dějepisu. Vždycky jsem chtěl, aby nešlo *jen o školu*. Ono je nakonec daleko důležitější to, aby se člověk stal sám sebou a aby věděl, kam patří; sám pro sebe aby to věděl, ne aby to dokazoval u jakési zkoušky, nakonec jaké má kdo vlastně právo někoho soudit... Jste dospělí, což se děje samo, ne pomocí papíru s razítkem či snad dokonce výpočtem průměru školních známek – a sobecky si kousek cesty za Vaší dospělostí dovolím přivlastnit. Touto cestou jsme a zůstaneme spojeni napořád, protože *jsme byli u toho*... Nechtěl bych proto, aby toto naše společné putování skončilo květnovým *ahoj* nebo *nashle*, protože na to bylo (a je!) příliš dobré a rozhodně vedlo a vede správným směrem. Párkrát jsme zaváhali, zakopli, nevěděli, jak a kudy jít, váhali a nemohli dál, jak už to při cestování bývá, ale tak to také být má. My jdeme a půjdeme dál.

Možná Vás to nikdy nenapadlo (proč by taky mělo), možná to přes moje občasná rádoby *silácká gesta* nepoznáte... - ale právě proto je třeba, abych Vám to nějak sdělil. Dobré věci je dobré vědět a říkat; je jich málo a jsou vzácné. Pro mě jste a zůstanete třídou, skupinou lidí, do které jsem rád chodil, patřil tam, a která mi bude chybět, to už ale vím dávno. Chci si ještě užít tu část, která nám ve škole ještě zbývá. A nechci, aby to skončilo, protože vím, že se to nebude opakovat; to říkám s vědomím více než 10 let ve škole a několika desítek tříd, které jsem více nebo méně poznal. Totiž – *nikde* jsem neměl a nemám pocit jako u Vás. Na samotné práci se to nepozná, mluvím teď opravdu o pocitu, který onu práci provází. Zatímco někde si (často) říkám, že musím ještě vydržet nějakých 10 minut, u Vás je to naopak: je to *už jen* deset minut, *už jen* jedna... a teď *už jen* pár týdnů. Celou dobu mě provází pocit, že pracuji – a nejen pracuji, ale jednoduše *jsm* – s inteligentními lidmi, k nimž jsem se snažil chovat tak, jak si zaslouží. Vlastně – nesnažil jsem se, šlo a jde to samo. Nevím, jestli něco podobného ještě zažiju; spíše ne, protože pocity se neopakují, stejně jako se nedá vstoupit dvakrát do stejné řeky. Sami víte, že jsem chtěl ze školství několikrát odejít. Ale nakonec jsem si to vždycky rozmyslel, protože o tenhle pocit, který se tady snažím poněkud neuměle popsat, jsem nechtěl přijít.

Zůstal jsem, ale teď je další vývoj opravdu velkou neznámou, protože nebudu mít žádné *eláčko*, kam se budu na každou hodinu těšit. Jsou i jiné dobré třídy, ale... Vždycky jsem si říkal, že je fajn u Vás jen tak *být*, i třeba nic nedělat (ono nakonec takové *nic* může být pro život i pro pocit z něj hrozně důležité a užitečné). A teď nevím, řekl bych, že zásoby mého *pedagogického optimismu* brzo po Vašem odchodu začnou blikat oranžovým světylčkem poslední rezervy a nebude je mít kdo doplnit. Chodit do práce samozřejmě můžu (a musím dál), ovšem to potěšení, které jsem našel u Vás, budu muset možná pracně hledat. Nebo budu muset pryč, protože jednoduše nemůžu a nechci dělat práci, která mě nebaví. Nechci, aby to byla *jen* práce. A on se člověk snadno takřikajíc *namlsá*.

Chtěl bych proto, abychom tuto cestu neskončili obyčejně, protože je *neobyčejná*. Vlastně se dá říct, že bych si přál, aby nekončila vůbec (což vzato doslova je samozřejmě nesmysl), ale změnila se v *něco*, co bude dobré i dál. Chtěl bych, abychom se *neztratili*, abychom o sobě dál věděli a měli si co říct jako dosud. Víam, že je to velmi

neskromné přání, a možná Vám připadá celý tenhle dopis hloupý a patetický... to je nebezpečí, do kterého rád jdu, i když jsem nic podobného v životě nepsal a předem netušil, jak to může být složitě.

Hlavním důvodem existence tohoto dopisu je potřeba Vám všem poděkovat. A chtěl jsem také, abyste to věděli, než odejdete, protože pak by se mohlo stát, že bych už nic podobného ani udělat nemohl. Nechci vidět a cítit protékat vodu času mezi prsty, chci ji *zachytit*... nebo alespoň vědět, že jsem pro to něco udělal. Později může být už pozdě... a toto bych prošvihl opravdu nerad.

Takže – i když už bude brzo konec střední školy a ještě mnohem dřív tohoto dopisu – bych *konec za konec nepovažoval*... nebo tedy nechtěl považovat. Víím jistě, že všechno, co ještě máme ve škole před sebou, dobře zvládneme a dovedeme *do vítězného konce* – dokončíme látku čtvrtáku, napíšeme slohovku (a já si budu zase rád číst), dotáhneme přípravy na ústní maturitu... A ani poslední zkoušení, poslední známky a poslední kytka pro komisi, ani všechna ta vysvědčení s razítky a podpisy, ani Váš poslední „studentský“ odchod z budovy školy snad nebude tím, co bych v nich viděl opravdu nerad – tedy koncem. Pojďme *nějak* pokračovat... - aspoň já bych o to velice stál.

Děkuji za všechno a přeji Vám všechno dobré, lepší a nejlepší.

Váš MS#

P.S.:

Sudťe mě prosím shovívavě, netušil jsem, do čeho vlastně jdu, když jsem začal psát. Moc jsem text neupravoval, protože víím, že stejně neřeknu *všechno*, co jsem chtěl. Líp to stejně v životě nenapíšu... Nakonec jsem dopis ani nechtěl poslat, ale vše, co jsem zde napsal, byste asi – ne asi, *určitě!* – měli vědět. Chtěl bych, abyste to věděli...